

obročí, jež odprodejem pozemků dosavadním drobným pachtýřům mělo býti ztenčeno. Výroky, obžalovanému pod čís. 1 a 2 za vinu kladené, neobsahují tedy ani jednotlivě, ani v celkové své souvislosti kritiky platného zákona, takže nalézací soud posoudil věc správně, neshledav v jednání obžalovaného skutkové povahy přečinu dle § 303 tr. zák.

Čís. 937.

Pod skutkovou podstatu přečinu dle § 303 tr. zák. nespadá výrok, jenž směřoval pouze proti osobě, jež měla mši sloužiti, ani varování osadníků, by nechodili na mši církve jiné.

(Rozh. ze dne 29. září 1922, Kr II 479/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 20. dubna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem urážky církve dle § 303 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby pro přečin urážky církve, jehož se prý dopustil tím, že dne 3. dubna 1921 v B. veřejně a před více lidmi obyčeji československé církve, ve státě zákonně uznané, totiž mši, se posmíval a jej zlehčiti hleděl.

Důvody:

Nalézací soud sledal ve zjištěných slovech obžalovaného: »Bude tam sloužiti mši jakýsi komediant. Lidé, nechodte na to,« pronesených veřejně a před více lidmi, skutkovou povahu přečinu urážky církve podle § 303 tr. zák. dle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku proto, že prý je jisto, že ve slovech těch, která posuzovati dlužno v celku, jest obsaženo sesměšňování a zlehčení obyčeje československé církve, totiž mše, a že v tom, varují-li se lidé, aby nechodili na to, totiž na mši, jest nepochybně posměch a zlehčování mše samé. Zmateční stížnost obžalovaného odporuje napadenému rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti (čís. 9 a) § 281 r. ř., a uvádí, že jednání obžalovaného, nalézacím soudem zjištěné, nezakládá skutkové podstaty přečinu urážky církve dle § 303 tr. zák. Stížnosti nelze upříti oprávnění. Nalézacím soudem zjištěný, veřejně a před více lidmi pronesený výrok obžalovaného skládá se ze dvou částí a to: »Bude tam sloužiti mši jakýsi komediant« a »lidé, nechodte na to.« Z toho jest patrné, že první část výroku směřovala především proti osobě, která onu mši sloužiti měla, kdežto druhá část výroku obsahovala napomínání a varování osadníků obžalovaného před účastí na oné mši československé církve. Výrok, obžalovanému za vinu kladený, neobsahuje však v žádné z uvedených částí ani v celku posmívání se nebo zlehčování obyčeje československé církve, totiž mše samotné, neboť slova obžalovaného nebyla namířena přímo proti mši a také se jí přímo nedotýkala, nýbrž směřovala, jak již uvedeno, proti osobě, která měla mši sloužiti. V první části výroku obžalovaného by tedy v první řadě přijíti mohl v úvahu nanejvýše přestupek proti bezpečnosti cti, spáchaný na oné osobě, která však soukromé obžaloby v tomto směru nepodala. Varování svých osadníků před návštěvou mše jiné církve byl

však obžalovaný oprávněn, ježto měl jako duchovní správce občanů římsko-katolického vyznání zájem na tom, aby jeho osadníci nesúčastnili se obřadu jiného vyznání, pokud se týče jiné cíkve. Ale i když se přihlíží k výroku obžalovaného jako k celku, nelze v něm za daných okolností, kde obžalovaný pouze v duchovním zájmu svých farníků odvracel je od účastenství na mši jiné církve, při tom však ji neoznačil jako něco nehodného, nepravého, co by vážnosti a úcty, kterou jí církev přikládá, nezasluhovalo, a kde obžalovaný slova svá pronesl ve vážném shromáždění, způsobem vážným také za vážným účelem, spatřovati ani zlehčování ani posmívání se mši československé církve. Důsledkem toho nebyly znaky trestného činu, o nějž jde, pojaty ve smyslu, jaký jim zákon přikládá, zákonem stanoveného právního pravidla bylo nesprávně upotřebeno a výklad, který výroku obžalovaného dává nalézací soud, jest příliš široký a, hledíc k výše uvedenému, právně pochybeným. Nelze také souhlasiti s názorem, projeveným při veřejném líčení zrušovací generální prokuraturou, že zrušovací soud jest vázán výkladem zjištěného výroku obžalovaného, jakého se mu dostalo v rozsudku, ježto prý se i zde jedná jen o zjištění skutkové; v pravdě obsahuje v sobě závěr a úsudek, kterýž učinil soud ze zjištěného výroku obžalovaného, jak skutkový tak i právní moment, připouštějící zkoumání právního obsahu, a proto nejde zde pouze o zjištění skutkové, nýbrž současně také o otázku právní, totiž o otázku použití ustanovení § 303 tr. zák. na zjištěný soudem výrok obžalovaného, k jejímuž přezkoumání jest zrušovací soud oprávněn a povolán. Z těchto úvah bylo zmateční stížnosti obžalovaného vyhověti, napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti a, ježto není dána objektivní skutková podstata přečinu obžalovanému za vinu kladeného, uznati dle § 288 čís. 3 tr. ř. ihned právem ve věci samé v ten rozum, že se obžalovaný z obžaloby dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostuje, takže ani zapotřebí nebylo obírat se otázkou subjektivní viny (zlého úmyslu, pokud se týče vědomí) obžalovaného.

Čís. 938.

Ochrana § 68 tr. zák. přísluší legionářům, kteří byli pověřeni okresní správou politickou, by zakročovali proti podloudnému obchodu potravinami.

V tom, že kdo neprávem tvrdil vůči tomu, kdo uschoval věc zapomenutou neznámo kým, že věc jest jeho, by tak docílil jejího vydání, dlužno spatřovati skutkovou podstatu podvodu, nikoliv krádeže.

(Rozh. ze dne 30. září 1922, Kr I 508/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 22. března 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 81 tr. zák. a přestupkem podvodu dle §§ 197 a 461 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost proti výroku, odsuzujícímu obžalovaného pro zločin dle § 81 tr. zák., že v rozsudku